

LBRIS

We know
books

LEIGH RIVERS

SERIA EDGE OF DARKNESS

INSATIABLE

CARTEA 1

Traducere din limba engleză și note de
ALIA GAVRIL

EpicLove

PROLOG

KADE

CU ȘASE ANI ÎN URMĂ

Urăsc oamenii.
Mai ales petrecerile.
Împlinesc 15 ani, dar nu înseamnă că o să particip la aniversare, așa cum insistă sora mea geamănă. Nu-mi place atenția, în general, și nici să fiu în preajma grupurilor.

Maică-mea mi-a spus că putem să dăm o petrecere comună. Așa am făcut în ultimii ani. Dar detest ideea, la dracu'! Iar dacă mai aud o dată *Single Ladies*, o să-mi pierd mințile. Majoritatea adolescenților prezenți aici au 14 ani și încă mai sunt îndrăgostiți de personaje din anime-uri, ce naiba!

Am simțit nevoia să mă refugiez în camera mea, așa cum fac de fiecare dată.

Trebuie neapărat să încui ușa, pentru că nu vreau să mă toarne cineva maică-mii că fumez pe balcon. Ewan, tatăl meu

vitreg, m-a prins săptămâna trecută, când trăgeam din țigară la piscină, și a spus că, dacă mă mai prinde, îi zice mamei.

Nimeni nu vrea s-o audă pe femeia aia țipând. Ne sperie pe toți.

Îmi place intimitatea, să am un spațiu doar al meu, unde nu mă deranjează nimeni. Am vârat deci cheia în broască, am pus zăvorul și am blocat ușa cu un scaun. Nicio șansă să-mi tulbure cineva liniștea.

Prefer să-mi umplu plămânii cu fum.

Sincer, nu mă simt deloc confortabil. Poate că unor oameni li se pare grozav să fie în centrul atenției când intră într-o cameră, dar mie nu-mi place. Aș prefera să fiu invizibil. Aș prefera să nu știe nimeni nici cine sunt, nici povestea familiei mele și nici să se dea peste cap ca să discute cu mine.

Ei nu vor să știe cine sunt. Nu chiar.

Locuiesc într-una dintre cele mai mari vile din vestul Scoției. Ai crede că invitații s-ar chinui destul de mult să dea de camera mea. Dar, din păcate, unii au reușit s-o găsească deja. Dacă-mi mai bate cineva la ușă, o să-i sting țigara în ochi.

Ar trebui să mă duc la petrecere înainte ca mama sau Ewan să bată la ușă și să mă certe, dar se pare că nu mă pot urni din balcon.

Fiindcă acum sunt ocupat.

Ea nu are idee că o urmăresc.

Depart de ceilalți, departe de petrecere, o fată cu păr lung și negru, care poartă o rochiță neagră, stă pe marginea piscinei, cu picioarele în apă.

Ceva la ea mă intrigă, așa că rămân cu ochii ațintiți asupra ei.

Îmi place să urmăresc oamenii de la distanță. Le studiez comportamentul, expresiile faciale, limbajul corporal și tonul

vocii. Pun oamenii în situații incomode ca să le văd reacțiile. Profesorii se plâng continuu părinților mei.

Mama îmi spune să încetez cu chestia asta, dar e o modalitate minunată de a-mi petrece timpul și de a înțelege lucruri.

Înclin capul într-o parte și mă uit la fată, complet fascinat.

De ce nu e la petrecere? Și cine naiba e? Nu am mai văzut-o niciodată.

O ținuiesc în continuare cu privirea. Nu vreau să mă opresc. Sunt incapabil să mă uit în altă parte, în timp ce ea contemplă cerul înstelat. Cred că-i este frig. Aici, în septembrie, ai crede că ești în nordul Europei.

Poate c-ar trebui să-i dau hanoracul meu...

Ce? Taci naibii, Kade!

Îmi sting țigara și o arunc în scrumiera ascunsă sub marginea balconului. În timp ce mă încălț, stau cu ochii pe fata misterioasă.

Mama o să vină să mă cheme la tăierea tortului, dintr-un moment în altul. Pulverizez puțin odorizant, să acopăr mirosul de fum.

Telefonul îmi bipăie în buzunar și îl scot repede, cât mă spăl pe dinți. Intru în chatul pe care-l am cu cei mai buni prieteni ai mei. Dez este supărat că nu e aici. Base întrebă dacă vreau să mă duc la o petrecere adevărată, apoi înșiră niște cuvinte în rusă, pe care nu le cunosc.

Înainte să tastez *da*, aud pași.

Hopa! Hai că începe!

— Kade! urlă mama, de cealaltă parte a ușii.

Îmi dau ochii peste cap, pun periuța de dinți înapoi în suport și blochez ecranul telefonului.

— Ești acolo?

Dau scaunul deoparte și trag zăvorul.

— Da!

Când deschid ușa, dau nas în nas cu ea. Este încruntată. Are brațele încrucișate la piept și bate din picior. E mai scundă decât mine și are părul blond, complet diferit de al meu, care e brunet. Dar la ochi semănăm: sunt albaștri, parcă adormiți, însă ai ei mă fixează cu asprime. Îi răspund cu o expresie plictisită.

— Iar fumai? Am simțit mirosul încă de pe scări.

— Nu, mint eu și mă feresc de ea, coborând scara în spirală pe care a construit-o tatăl meu vitreg, Ewan, pentru mine.

— Te căuta sora ta. Ai ratat tăierea tortului.

Îmi pun gluga și îi trag șireturile, apoi îmi bag mâinile în buzunarul tip marsupiu al hanoracului. Luciella a fost mereu copilul de aur, favorita, cea care nu le face deloc probleme mamei și lui Ewan. Amândoi venerează pământul pe care calcă ea. Înțeleg. Eu nu sunt ca ei. Nu sunt ca sora mea geamănă.

Luciella nu ar fi niciodată prinsă fumând sau bând alcool la 13 ani și, cu siguranță, n-ar fi adusă acasă cu mașina poliției, după ce a pocnit un polițist.

Individul a meritat pumnul.

Sunt sigur că toți mă consideră o pramatie. Cel pe care rudele îl privesc cu groază la evenimentele organizate în familie. Cândva, îmi păsa de atitudinea lor și încercam să mă potrivesc în peisaj, însă acum prefer propria companie. Sunt singuratic. Ei se țin departe de mine, iar eu mă țin departe de ei.

Mama se străduiește să comunice cu mine, dar cred că exagerează.

Crede că nu am auzit-o plângând în timp ce vorbea cu tata la telefon, când îi povestea despre „toanele” mele și îl implora să o ajute să se descurce cu fiul lor adolescent „lipsit de emoții”.

Dar eu nu sunt un robot fără sentimente. Țin la Dez și la Base, iar când nu mă stresează, și la Luciella. Doar că nu înțeleg de ce ar trebui să respect niște reguli stupide sau să discut despre sentimente care pentru mine nu au sens.

Nu e nimic în neregulă cu mine. Chiar și tata îmi spune că sunt special și că nu trebuie să mă deranjeze cum mă văd alții.

Probabil că el este singura persoană de pe pământ care mă înțelege, dar locuiește la mii de kilometri depărtare, internat într-un spital de psihiatrie. A comis foarte multe crime și e considerat prea periculos pentru a i se permite să trăiască în societate.

Pentru mine, e încurajator că-și amintește că se simțea la fel cum mă simt eu.

Faimosul Tobias Mitchell, psihopatul american. Ucigașul sărit de pe fix, despre care au relatat canalele de știri din întreaga lume. Este considerat nemilos și imprevizibil. Periculos. O amenințare la adresa celorlalți oameni. Dar când îl vizităm, se poartă ca un tată afectuos, care vrea să știe tot ce se petrece în viețile noastre. Încearcă să se implice așa cum poate în creșterea noastră și o privește pe mama de parc-ar fi singura femeie din lume, cu adorație.

Chiar dacă a încercat să o ucidă.

Da. N-are decât să-și păstreze nebunia, eu o am pe a mea.

Tatăl meu vitreg a fost prezent în viața mea încă de când m-am născut și mi se pare că-și dă tot interesul față de mine. Mă duce la lecții de box, ca să petrecem timp împreună, cum a făcut și cu fratele meu vitreg, Jason. Dar acum acesta a crescut și are viața lui, așa că Ewan și-a îndreptat toată atenția asupra mea.

Îmi torn niște suc și înconjoar masa.

Niște prietene de-ale soră-mii chicotesc și şușotesc, fixându-mă cu privirea, iar asta mă face să mă simt inconfortabil. Fata de la piscină nu e aici.

Nu că aș căuta-o.

Evadez repede de la petrecere, croindu-mi drum prin mulțime și ies din conac. Lumina spoturilor îmi conduce pașii spre piscină.

Când ajung la capătul aleii, mă uit peste umăr să mă asigur că nu m-a urmărit nimeni. Undele apei se reflectă în ușa de sticlă a casei de la piscină. Mă sprijin de ea și scot o țigară.

Mă uit spre lac. Luna e chiar deasupra Munților Munros, în depărtare. Conacul e înconjurat de apă și de păduri verzi, iar peisajul mă relaxează.

Închid ochii. Nicotina îmi arde plămâni. O eliberez într-un nor de fum.

Aud un clipocit și mă încrunt. Aproape că scap țigara din gură când văd că fata e încă acolo. Stă pe marginea piscinei, admirând stelele.

N-ar trebui să mă simt așa de entuziasmat.

Ce să fac? Să vorbesc cu ea? Să plec? Să mă ascund?

— Cine ești? o întreb, trăgând din țigară în timp ce mă apropiu.

Ea nici măcar nu pare să conștientizeze că sunt aici, iar eu chiar vreau să se uite la mine. Încerc iar:

— Hei, te-am întrebat cine ești!

Nu-mi place să fiu ignorat, mai ales de o tipă necunoscută, care seamănă cu o fantomă cu pistrui pe tot corpul. Nu încerc să socializez de obicei, dar acum sunt al naibii de curios.

Din profil, recunosc că e frumoasă. Constatarea asta mă ia prin surprindere, fiindcă nu am mai gândit așa despre nimeni.

Am presupus că nu mă poate atrage nimeni, însă îmi place cum arată ea. E dificil s-o studiez la fel ca pe ceilalți, dar îmi face plăcere doar să... mă uit la ea.

Mă calcă pe nervi tăcerea, așa că pufnesc exasperat.

— Ar trebui să te întorci în casă. Aici e prea frig, pistruiata mea.

Mă strâmb și-mi vine să-mi dau una. „*Pistruiata mea*”? *Serios, Kade*?

Tăcere.

Dacă mă mai ignoră mult, o împing în apă.

Clatin din cap.

Mă așez pe banca de lângă trambulină și inspir adânc, fără să știu de ce continui să vorbesc. De obicei nu vorbesc cu oamenii.

— Nu ești la școala mea.

Când se uită la mine, încremenesc. Jur că are ochi tulburători. Mă înec cu fumul de țigară și tușesc, sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi în timp ce ea se ridică în picioare. Și le scutură de apă și se încălță.

Nu pricep. Nu înțeleg ce e cu ea. De ce vine spre mine?

Stai așa!

Vine spre mine.

Rahat! Ce naiba face? *Pleacă!*

Respirația îmi încetinește în timp ce ea se apropie. De fapt, nu cred că mai respir.

Părul i se revarsă în bucle pe spate, are toată pielea presărată cu pistrui, iar ochii ei mă răvășesc. Nu sunt albaștri, ci de un verde amestecat cu argintiu, ca o pădure iarna.

Ce naiba mi se întâmplă?

Se așază lângă mine și-mi ia țigara dintre buze, punând-o între ale ei. Atingerea degetelor ei nu mă stingherește.

Încerc să nu arăt cât de tare mă tulbură, privind în altă parte, dar simt un gol în stomac. Îmi dreg glasul în timp ce ea îmi fumează țigara, de parc-ar fi a ei. Simt o adiere și îi inspir parfumul dulce de vanilie. Miroase minunat.

Întorc capul și o privesc cum se lasă pe spate, cu capătul țigării lucind portocaliu. Sufflă un nor de fum deasupra noastră, cu ochii închiși.

Deschide ochii și se uită la mine. Nu pot decât să mă holbez la chipul ei superb.

Futu-i!

După aceea, îmi pune în gură ce-a mai rămas din țigară. Vârfurile degetelor ei îmi ating buzele și-mi aprind o scânteie în piept. Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Arunc chiștocul.

— Mă cheamă Stacey.

Are o voce suavă, liniștitoare. Acum sunt și mai curios.

— M-am înscris la cursul de dans la care merge Luciella, acum câteva luni.

Nu m-ar deranja să-i privesc trupul mișcându-se, să o văd în elementul ei. Pun pariu că se mișcă superb.

Încetează!

Îmi aprind altă țigară, pentru că ea a fumat-o pe a mea. O țintuiesc cu privirea la fiecare câteva secunde.

Stacey.

Un nume pentru fata misterioasă.

— Câți ani ai? o întreb.

Îmi zâmbeste. Nu mi-a mai plăcut vreodată zâmbetul cuiva.

Mă trezesc că-i zâmbesc și eu firav.

— Tocmai am împlinit 15. La fel ca tine.

La fel ca tine.

La auzul celor patru cuvinte îmi doresc să aflu mai multe despre ea.

Zâmbetul ei devine și mai larg când îngân ceva. Îi apare o groșiță în obraz, se uită în altă parte și își dă o șuviță după ureche.

Fluturi în stomac, mă gândesc. Oare îi simte și ea?

Cred că mi-e rău. Trebuie s-o întreb pe mama ce dracu' mi se întâmplă.

— Ai accent american și scoțian, spune Stacey. La fel ca Luciella.

Petrecem mult timp în America, când îl vizităm pe tata. Era firesc să prindem accentul, peste ani. Al meu este mai puternic.

Câțiva oameni o strigă pe Stacey și oftez. Știu că întâlnirea noastră se va încheia. Oricât mi-ar plăcea să stau și să mă uit la ea ca un obsedat, trebuie să plec înainte să creadă că sunt un ciudat dându-se la o tipă pe care nici n-o cunoaște.

— Uite un pont! încep, aruncând chiștocul în iarbă imediat ce văd capul blond al soră-mii.

Mijesc ochii. Chiar dacă nu vreau să spun ce urmează să spun, impulsivitatea mea câștigă.

— Doar fiindcă ești prietena soră-mii, nu înseamnă că îmi poți vorbi. Stai dracului departe de mine!

Când dau să plec, ea râde batjocoritor.

— Ce amuzant! îmi răspunde, iar eu mă opresc și mă încrunt, uitându-mă peste umăr la ea.

Stacey își încrucișează brațele la piept și își scoate un șold în afară.

— Și drăguț. Tocmai voiam să-ți spun același lucru. De ce nu stai tu departe de mine, *Kade?*

Îmi place cum sună numele meu pe buzele ei.

Rânjesc. Ador că îmi dă replica.

— Sau ce?

Futu-i! Pistruiata e și mai frumoasă când se înfurie.

Fluturii din stomac o iau razna. Habar n-am cum să scap de senzația asta.

Stacey mă îmbrânțește cu umărul. Nu pot să-mi înăbuș rânjetul în timp ce se îndepărtează împreună cu soră-mea. În urma ei rămâne parfumul. Părul negru îi saltă pe spate. Privește doar înainte și nu se uită la mine. Îmi doresc cu disperare să-i mai văd o dată chipul. E pe cale să dispară printre copaci și abia atunci se întoarce și-mi arată degetul mijlociu.

La dracu'! De ce zâmbesc?

I

STACEY

ȘASE ANI MAI TÂRZIU

Dau pilota deoparte încetișor și îmi trag picioarele spre marginea patului. El se mișcă și se întinde pe saltea, dar eu m-am ridicat înainte să mă poată atinge. Rochia mea și lenjeria sunt împrăștiate pe podea. Cred că pantofii mei cu toc sunt pe scări sau în living.

A fost o întâlnire pe Tinder, care a început într-un pub și la care am mers doar ca să am o ocupație. După câteva băuturi și ore de flirt încontinuu, tipul m-a invitat aici.

Este aiurea că nu-mi amintesc cum îl cheamă? Cred că Bryan sau Byron. Sună la fel. Trebuie să-i verific profilul înainte să șterg aplicația.

Văd câteva apeluri pierdute pe telefon, de la prietena mea cea mai bună, Lu. Mai am unul de la cealaltă cea mai bună prietenă a mea, Tylar, și câteva mesaje de la fratele meu vitreg, care vrea să știe unde sunt.

Oftez, masându-mi tâmplele într-o încercare de a scăpa de migrenă, apoi apăs pe numele Luciellei și scriu un mesaj.

Poți să vii să mă iei? Sunt în Branchton. E un șir de case vizavi de o biserică. Știi unde?

Cobor tiptil treptele, după ce mi-am găsit jacheta și pantofii. Ajung la parter și mă așez pe ultima treaptă.

Îmi vibrează telefonul.

Sunt pe drum. Ajung în cinci minute.

Slavă Domnului!

Știu că prietenele mele vor dori să le împărtășesc detalii despre *date*-ul meu. Parcă deja le aud chițâind de bucurie când vor afla că am făcut sex, după luni de zile în care nu am fost deloc interesată.

Ultimul bărbat cu care mă culcasem îmi spusese că sunt adorabilă, dar că nu ne mai putem vedea. Ciudat, dar tipul a dispărut câteva zile mai târziu. Și încă e dat dispărut.

Să mi se spună că sunt *adorabilă* la 21 de ani m-a scos din sărite.

De afară se aude un claxon, iar eu oftez ușurată.

Tatăl vitreg al Luciellei i-a cumpărat mașina pentru că a intrat la facultate. Ty plănuiește să preia studioul de dans al familiei sale.

Eu încă explorez posibilitățile de carieră și sunt împăcată cu asta. Nu mă grăbesc. Sunt dansatoare și acrobată la bară, țin cursuri trei seri pe săptămână pentru copii și adulți și ne antrenăm pentru concursuri și spectacole. Mama a murit când aveam 13 ani, iar când tata s-a îndrăgostit de Nora Fields, ne-am mutat în orașelul ăsta, să locuim cu ea și cu cei doi băieți ai ei, Kyle și Chris.

Tata a murit acum doi ani, iar Nora și fiii ei au insistat să rămân până am suficienți bani puși deoparte să mă mut. Ea a păstrat toată moștenirea care trebuia să fie a mea.

Nu trebuie să plătesc chirie sau utilități, ceea ce e super. Deși traiul în casa aia este un coșmar, măcar pot să mă concentrez la scopurile mele.

Când ies, se crapă de ziuă. Încremenesc la vederea mașinii care mă așteaptă: un Audi R8 negru. Geamurile opacizate ascund șoferul, dar eu știu perfect cine e. Mi se ridică firele de păr pe ceafă și pulsul mi se întetește.

Carcasa mașinii strălucește, de parc-ar fi fost ceruită recent, iar farurile aproape că mă orbesc. Mă strâmb și mă întreb dacă pot să-i întorc spatele.

Îi arăt eu lui Lu, când ne vedem!

Șoferul claxonează iar. Îmi încordez umerii.

— Incredibil! mormăi.

N-am de ales decât să urc, fiindcă un Uber ar ajunge peste o veșnicie în zona asta. Îmi țin pantofii cu vârful de degetelor, am părul ciufulit și machiajul scurs și sunt neliniștită. Dintre toți oamenii care m-ar fi putut lua cu mașina după o aventură de o noapte, el este ultima persoană pe care mi-aș dori-o.

Fără grabă, mă apropiu de mașină, deschid portiera din dreapta și mă așez iute pe scaun. Nu mă uit la el, ci doar înainte. Las pantofii la picioare și încerc să-mi pun centura. Aceasta îmi scapă de două ori din mână și mă enervez puțin înainte să reușesc s-o prind.

Încerc să ignor mirosul care dă dependență: o combinație de mentă, țigări și *Noir* de la Tom Ford. E același aftershave pe care-l folosește de ani de zile. Încerc să-l ignor, dar prezența lui e peste tot, chiar și după doi ani în care între noi a fost tăcere.

Cu brațele la piept, îi arunc priviri piezișe.

— Lu a spus că vine ea să mă ia.

Nu răspunde. Pare plictisit în timp ce tastează pe telefon, cu cotul sprijinit de consola de piele dintre noi. Are un tatuaj nou pe mână, care îi scoate și mai mult în evidență venele.

Înghit în sec și mă uit în altă parte, înainte să mă surprindă privindu-i noul tatuaj. Își ține genunchii depărtați, iar șortul sport îi lasă picioarele la vedere. Se lasă pe spătar, scriind în continuare. Mă încrunt mai tare. Răspunde la mesaje în loc să mă ducă acasă.

Cred că a tras de fiare în sala de fitness din conac. Tricoul i se mulează pe piept și mușchii încă sunt umflați după antrenament. După ureche și-a vârât o țigară, iar părul ondulat, negru ca sufletul lui, îi cade pe frunte.

Are un bronz natural care pe mine mă face să par o fantomă.

Oricât mi-ar plăcea să afirm că l-am dat uitării cu totul pe Kade Mitchell, aș minți.

Cobor geamul, ignorând răcoarea care mă cuprinde. Încerc să împiedic ca mirosul lui să-mi întunece judecata. Kade este un tip chipeș și ne-am fi potrivit din toate punctele de vedere cândva, dar este fratele geamăn al celei mai bune prietene ale mele, așa că nu mă pot atinge de el.

Acum știi asta.

Am vorbit ultima dată acum doi ani, iar de atunci nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Știu că Lu l-a săcâit groaznic, dacă a venit să mă ia.

N-ar face-o din proprie inițiativă.

La naiba cu Luciella! Știe că noi doi nu ne suportăm. Știe că mă feresc de el cât de mult pot, dar nu știe *exact* de ce.

După aproape 3 minute de muzică rock în surdină, timp în care a trimis mesaje pe telefon, începe să răsară soarele. Scărșnesc din dinți, uitându-mă de la volan la poarta casei de unde am ieșit.

— Ai de gând să conduci sau rămânem aici?

Ca de obicei, tăcere. El tastează mai departe, iar colțul buzelor i se ridică într-un zâmbet. Încerc să nu remarc cât e de chipeș, deși este reîncarnarea diavolului. Cât de moale pare pielea lui sub cerneala aspră a tatuajelor! Nu zâmbește des, așa că oare cu cine o vorbi?

Inima mea trădătoare își întetește bătăile. Cine-l face să zâmbească așa?

Termină, Stacey! Cui îi pasă?

Nu pot să mai rămân. Trebuie să plec naibii.

— Iau un Uber, zic și-mi desfac centura, dar Kade o prinde și o smucește ca să o fixeze la loc, fără un cuvânt, cu ochii încă la ecran.

Scrie cu o mână și cu cealaltă îmi ține centura apăsată, apoi blochează ecranul telefonului și pornește motorul. Sunt aruncată în spătar când accelerează.

Dă muzica mai tare, iar eu mă holbez la el, la trăsăturile lui frumoase și aspre. Ochii lui albaștri-argintii sunt atenți la drum. Ridic geamul, ca să nu mă ciufulească vântul.

Deschid mesajele de pe telefon și văd unul care mi-a scăpat.

Lu: Vine Kade.

Eu: Te urăsc.

Răspunde imediat.

Lu: Scuze! Își ducea prietenul acasă. Vă rog să nu vă ucideți!

Eu: Chiar te urăsc.